

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1930 | 79. AARGANG

NEDLÆGGELSE AF GRUNDSTENEN TIL DEN NYE KIRKE- OG MISSIONSBYGNING.

Grundstenen til den nye Kirke i Borups Allé blev nedlagt den 1ste Januar. Længe før Tiden begyndte Folk at forsamle sig for Højtideligheden, som begyndte Kl. 11 med at Sangkoret, under Ledelse af Korets Dirigent Valdemar Jakobsen, sang »Saa sikker en Grundvold«. Bøn af Distriktspræsident Carl M. Nelson, hvorefter Koret sang »Se paa Zion — Herrens Værk«.

Grensforstander Jens P. Hansen bød de Tilstedeværende velkommen og gjorde nogle Indledningsbemærkninger. Derefter sang Koret »Kom Hellige«.

Missionspræsident Holger M. Larsen omtalte Evangeliets Fremgang i Danmark, siden de første Missionærer ankom i Aaret 1850, og foretog derefter selve Grundstensnedlæggelsen. En lille Blikkasse (som forinden var bleven indsat i et Rum i Muren) indeholdt følgende: Mormons Bog, Pagtens Bog, Den Kostelige Perle, 1 Eksemplar af »Bikuben« Nr. 50, »Skandinaviens Stjerne« Nr. 24 (78. Aargang), en kortfattet Historie over Mødelokaler fra 1850 til Dato, Navnene paa de 43 Missionspræsidenter, som har præsideret i Danmark, og en Liste over de 17 Missionærer, som for Tiden arbejder i Københavns Distrikt.

Koret sang »Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom«; Taksigelse af Thorvald Bregentoft.

Vejret var udmærket, og over 150 Søskende og Venner var forsamlede ved denne Højtidelighed.

Vi er taknemlig til Herren og vore præsiderende Brødre i Zion, som har tilvejebragt Midler for os, saa at vi kan opføre et Hus til Guds Navns Ære, og vi haaber, naar Bygningen snarest muligt bliver fuldendt, at mange maa faa Glæde af at høre Evangeliet blive forkyndt i dette Hus. Vi er taknemlig til Præsidenterne James E. Talmage og Joseph L. Petersen, der udvalgte Byggegrunden og paabegyndte dette store Arbejde.

Holger M. Larsen.

PRÆSTEDØMMET

Kredslærernes Lektie for Februar.

Anden Trosartikel.

Vi tror, at Menneskene vil blive straffet for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.

Forklar til Familierne:

Jesus kom i Tidernes Midte og forsonede for Arvesynden, som var bragt ind i Verden ved Adam. Vi har ikke noget at gore med den Synd, men vi vil blive straffet for vore personlige Synder.

Praktiske Punkter i Foredragsmaaden.

LEKTIE FOR 1. MØDE I FEBRUAR.

1. *Vær bestemt.* »Han siger det med Vished« er en fin Kompliment om en Taler. Grundighed og Bestemthed er af væsentlig Betydning i et effektivt Foredrag. Løse Paastande danner Tvivl.

Hvis De henviser til en Begivenhed, giv de nøjagtige Enkeltheder. Hvis De fortæller en Historie, vær forsigtig og specifik med de væsentlige Ting. Hvis De citerer Skriftsteder eller Poesi, forklar, hvor det kan findes, og citer det langsomt og tydeligt.

Folk lytter med Tillid til de Mænd, som giver det Indtryk, at de er paa sikker Grund. En bestemt, specifik Udtalelse om Sandhed og Kendsgerninger vil indgyde Tro.

Sig det med Vished, kend alle Kendsgerninger og giv dem nøjagtigt.

2. *Brug Ord-Skildringer.* »En god Skildring er den korteste Vej til en andens Tanker« — siger et japanesisk Ordsprog. Det er en god Idé, thi den hurtigste Vej at faa en anden til at se et Emne fra vort eget Synspunkt, er at fremstille vor Idé som en tydelig Ord-Skildring. Jesus fulgte denne Regel. Han anvendte sine Lærdomme i Lignelser, der gav hans Tilhørere levende Billeder af disse Idéer.

En god Skildring er bedre end Argument. Den viser vor Idé i Virksomhed.

Men Skildringer skal være passende. De skal indrettes efter Emnet. De bør være ligefremme, men ikke for almindelige. Hvis de er gamle eller fortærskede, er de tilbøjelige til at opvække Kedsommelighed hos intelligente Mennesker.

Alle gode Talere udtænker selv nye og originale Skildringer.

3. *Giv Idéer, ikke døde Ord.* »Ordene alene er billige«. Dette er et Hverdags-Udtryk. Mange Gange er det sandt. Et Ord er billigt, hvis det er tomt. To Ting gør Ordene kostbare, Aanden og Betragtningen, der ligger bagved. Ligesom Legemet er dødt uden Aanden, saaledes er ogsaa Ordene døde uden Idéer.

Retorik er kun et Skelet. Det er Tanken bagved, der bevæger Menneskers Hjerter og Aand.

Men, hvorledes skal vi finde passende Ord? Der er kun én Maade. Og det er denne: Hvis Deres Hjerte er fuldt af Kærlighed, Godhed og Sandhed, vil Deres Ord have en gribende Virkning. Søg ikke efter Ordene, men efter Idéerne.

4. *Den virkelige Mening.* Paa et Gadehjørne i Toronto, Kanada, stod en af vore Missionærer en Aften frem og sagde: »Mange Mennesker siger, at Daab er ikke nødvendig til Frelse. Jeg vil bevise til eder, at Daab er nodvendig.« Og saa blev han ved med at bevise denne Antagelse. Vi behover ikke at sige, at Talen gav et forkert Indtryk. Tilhørerne forstod, at vi betragtede Daaben, som Evangeliet i dets Fylde.

Han skulde have begyndt Talen med en Indledning for at komme i Kontakt med sine Tilhorere. Han kunde, for Eksempel, have begyndt saaledes: »Vi er kristne Mennesker, vi tror paa Saliggørelse gennem Jesus Kristus. Vi tror, ligesom Petrus, at der kun er ét Navn, Jesus Kristus, hvorved vi kan blive frelste. Vi maa annamme ham som vor Frelser. Men hvordan kan vi paatage os hans Navn?«

Ved at fortsætte paa denne Maade, vilde Taleren have været i Stand til at vise Daabens Betydning og dens Forhold til vor Frelser.

Det er altid mere passende at udpege Betydningen af en Lærdom eller Handling, end at gøre en dogmatisk Udtalelse om den.

5. *Om at huske Skriftsteder.* Verdens største Talere citerer tit fra Bibelen. Abraham Lincoln gav sjælden et Foredrag uden at citere flere udprægede Skriftsteder fra den hellige Bog. William Jennings Bryan plejede ogsaa at benytte Bibelens Sprog, naar han talte.

Evnen til med Lethed og Vished at citere vigtige Skriftsteder, er en værdifuld Hjælp for enhver Forkynder af Evangeliet, og han bør lægge sig efter stadig at lære saa mange behjælpelige Skriftsteder udenad som mulig. Denne Evne erhverves ved bestandig at læse og øve sig i at citere Guds Ord.

Følgende Regler vil hjælpe:

1. Faa en fuld Forstaaelse af Tekstens Mening.
2. Faa i Tankerne en Skildring af Omstændighederne, under hvilken den blev talt eller skrevet.
3. Faa et tydeligt Begreb om Aarsagen til Tekstens Nedskrivelse.
4. Gentag igen og igen med et eftertænksomt Sind og læg Mærke til ethvert Ord.
5. Prov ikke altid paa at lære Kapitel og Vers udenad. At huske Bogen og Kapitel, eller Foredraget, Samtalen eller Kapitel, hvori Skriftstedet kan findes, er tilstrækkelig.

LEKTIE FOR 2. MØDE I FEBRUAR

1. *Hvorledes man citerer fra Bibelen.* Alle Skriftsteder skal citeres med stor Nøjagtighed. Ethvert vigtigt Ord skal udtales med passende Eftertryk. Ordene i den hellige Skrift skal aldrig udtales i Hast eller med Ligegyldighed.

Naar man citerer fra den hellige Skrift, er det lettere og mere virksomt at nævne Stedet, Tiden og Omstændighederne henhørende til Skriftstedet, end at nævne Kapitel og Vers. Man kan f. Eks. lettere huske, at Jesus sagde i Bjergprædikenen: »Salige ere de barmhjertige«, end at huske Kapitel og Vers. Saaledes er det f. Eks. ogsaa mere effektivt at sige, at Paulus sagde i sin Tale i Athen: »Vi er hans Afkom«.

Naar man citerer et Skriftsted fra en Samtale mellem to Personer, er det altid bedst at give Samtalens Tid, Sted og Omstændigheder, for man gentager Skriftstedet.

Hvis Skriftstedet er meget vigtigt, maa man hellere give

Kapitel og Vers, som f. Eks. Henvisningen om Daab for de Døde i et af Pauli Breve.

2. *Humørets Brug.* Fremragende Talere er alvorlige Mænd. De er dybt bevæget over Verdens Ve og Sorg. De er bekymret over de store Problemer, der venter paa en Løsning af Verdens Moralister og aandelige Ledere.

Indtrængende Talere er ikke tilbøjelige til at spøge ved en hellig Anledning. De vil maaske udpege en menneskelig Svaghed med en Vittighed. Men ved en højtidelig Anledning bruger de sjældent dette Vaaben.

Det var vanskeligt for Mark Twain at overbevise nogen om, at han til Tider var alvorlig, blot fordi han tilbragte hele sit Liv med at spøge om næsten alt muligt.

I en Prædiken er mild Kærlighed et større Vaaben end Spøg; og sund Førnuft er bedre end en Vittighed.

3. *Duften.* En gudfrygtig Sidste Dages Hellig overværede Gudstjenesten i en meget fin Kirke i New York City. Han sad ved Siden af en Gentleman, som var meget indtaget i de prægtige Ceremonier. Ved Slutningen af Mødet sagde denne Mand til den Sidste Dages Hellig: »Hvad synes De om det?«

»Oh, det var smukt, men det manglede Duft.«

En ydmyg, sønderknust Aand er Hjertets rene Duft. Den er Sjælen i sand Gudsdyrkelse. Den er Melodien i enhver god Sang. Den er Livet i en virkelig god Tale.

Hvis Deres Hjerte ikke er bevæget over Deres egne Ufuldkommenheder, vil De aldrig røre andres Hjerter. Det tager et knust Hjerte til at knuse et Hjerte. Og Ild til at tænde Ild.

Naar man forbereder sig til at tale, er det vigtigere at forberede Hjertet end at fylde Hovedet.

4. *Stol paa Gud.* »Menneskesønnen kan ikke gøre noget af sig selv«. Saaledes sagde Verdens største Lærer. Hvis han, som var den sagtmodigste og reneste af alle, ikke kunde gøre noget af sig selv, vil det være meget overmodigt af os at tro, at vi er i Stand til at tale i hans Navn uden Hjælp fra ham.

Ligesom en ung Mand skulde tage af Sted paa Mission, sagde en ældre Mand til ham: »Det tager Hovedet, Hjertet og Gud til at blive en god Missionær.«

Men det tager mere af Guds Kraft end alt andet til at give en god Tale.

Naar vi taler, er Ydmyghed bedre end Mod. Giv altid Talen paa en saadan Maade, at Deres Tilhørere vil sige: »Han har en herlig Aand hos sig.« Hvis De vil følge denne Regel, vil De altid have Førsamlingens Respekt.

5. *Ære være Gud.* En Aften, lige ved Solnedgang, laa en lille Dreng, som var i Bedring, paa et S. D. H. Hospital i Salt Lake City i sin lille Seng og sang saa yndigt: »Ære være Gud —«

De, som gik forbi Værelsets Dør, blev dybt bevæget over Sangens Stemning.

Vi kan høre den samme bløde Stemme i enhver god Tale. Enhver virkningsfuld Prædiken vil paa en eller anden Maade herliggøre vor Fader i Himmelen. Selve Talens Formaal er at lede Mennesker til at elske Gud og tjene ham.

Timen for Gudsdyrkelse er en hellig Time. Den er hellig til Himmelens Gud. I den Time skulde vore Hjerter blive opløftet ved Sang, Tale og Bøn i Tilbedelse og Ære for ham, som har skænket os Alt.

Efter at Talen er forbi, glem aldrig at give Gud Æren for det, som blev udført gennem Dem. Hvis De fejler i dette, vil De savne Aanden, og vil tale fra et tomt Hjerte næste Gang.

LEKTIE FOR 3. MØDE I FEBRUAR.

Gud Faderen.

1. I Virkeligheden er Gud kun et Sted ad Gangen.
   a. Han bevæger sig fra Sted til Sted (2. Mose Bog 19: 20).
   b. Han har en Bolig (Joh. 20: 17).
   c. Han optager en Plads i Forhold til andre Personer (Ap. Ger. 7: 55 og 2: 33).
2. Han har et Legeme.
   a. Han har Hænder og Fingre (2. Mose Bog 31: 18; 33: 23).
   b. Han har en Mund og taler (4. Mose Bog 12: 5—8).
3. Gud har en Skikkelse (Filip 2: 6).
4. Mennesket i Guds Skikkelse og Lignelse.
   a. Mennesket er skabt i Guds Billede (1. Mose Bog 1: 26).
   b. Mennesket er efter Guds Lignelse (Jak. 3: 8—9).
5. Jesus spiste, drak, gik og talede. Han er i Lighed med Gud.
   a. Jesus Kristus er i Væsen Guds udtrykte Billede (Hebr. 1: 3).
   b. Jesus lignede Faderen saa meget, at han kunde sige: »Den, som har set mig, har set Faderen« (Joh. 14: 9; Kol. 1: 15).
6. Gud har personlige Egenskaber.
   a. Han hører (1. Mose Bog 21: 17).
   b. Han har en Lugtesans (1. Mose Bog 8: 21).

c. Han taler (5. Mose Bog 9: 10).
d. Han elsker (1. Joh. 4: 8).
7. Han er vor Fader (Hebr. 12: 9).

Det mest betydningsfulde Ord, vi kan udtale, er et meget lille Ord. Det staves med tre Bogstaver. Det er Ordet »Gud«. Det er Navnet paa det mest hellige Tema, som er omtalt blandt Mennesker. Det er Benævnelsen for den Alvise, Almægtige og Altelskende Hersker af Universet.

Alle vore Idéer om Livets største og bedste Ting er formet ifølge vort Begreb om Gud. Vor Retfærdighedssans, vor Opfattelse om Ret, vor Forstaaelse af Sandhed, vor Tilbøjelighed for Godhed, og vor Paaskonnelse af smukke og hellige Ting, er baserede paa vor Opfattelse af Gud.

Hvis vort Begreb om Guddommen er svævende og ubestemt, vil vor Overbevisning om Ret og Uret være vaklende og usikker. Hvis f. Eks. vi tænker paa Skaberen, som blot en formløs, altid nærværende Aand, eller Energi, vil vor Tro paa ham ikke paavirke vor Opførsel i saa høj en Grad, som naar vor Tro er baseret paa en Gud, der er en herliggjort, velvillig Person, med en menneskelig Skikkelse, som virkelig hører og besvarer vore Bønner. Saadan en Tro vil have stor Indflydelse paa vort Liv.

Vi kan ikke have Tro paa en upersonlig Kraft. For Eksempel, hvis vi tænkte paa »evig Energi« som vor Gud, kunde vi bede med Tro? Tænk, hvis vi bad saaledes: »O, du evige Energi!« Man kunde ikke bede til saadan et Væsen. Kun naar vi kan sige med Forstaaelse: »Vor Fader, du som er i Himmelen —«, kan vi tilbede ham i Aand og Sandhed.

Himmelens og Jordens Skaber er omtalt som Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. Han har et bestemt Opholdssted. Han er ikke blot en formløs Aand. Kort efter, at Jesus var opstanden, traf han Marie i Haven. Marie kunde ikke genkende ham med det samme. Men da Jesus talte til hende, kendte hun Herren og blev saa lykkelig, at hun vilde omfavne ham. Men Jesus sagde: »Rør ikke ved mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud.« (Joh. 20: 17). Mærk Ordene: »Jeg farer op til min Fader«. De er meget talende. De lærer os, at Gud har et vist Opholdssted. Jesus vilde ikke tale om at »fare op« til sin Fader, hvis Faderen var en formløs Aand, som er allestedsnærværende.

Faderen har ikke blot et bestemt Opholdssted, men han optager en Plads og Stilling i Forhold til andre Personer. Paulus fortæller os, at Jesus »satte sig ved Majestætens højre Haand i det høje«. (Hebr. 1: 3). Stefanus vidner om den samme Sandhed. Da han blev stenet til Døde, blev vi fortalt, at han »stirrede op mod Himmelen og saa . . . . Jesus staaende ved Guds højre Haand«. (Ap. Ger. 7: 55).

Vor himmelske Fader besidder Form, Skikkelse og Egenskaber. Den hellige Skrift erklærer med Vished denne Sandhed. I Bibelens forste Bog staar der, at Mennesket blev skabt i »Guds Billede og Lignelse«. (1. Mose Bog 1: 26). Læg Mærke til dette: Der staar ikke, som nogle Kristne tror, at det er en »aandelig Lignelse«, Lignelsen er i »solid Form«.

Det nye Testamente er lige saa bestemt, som det gamle Testamente, med Hensyn til Guds Skikkelse. I Jakobs Brev siger han, at »Menneskene ere blevne til efter Guds Lignelse«. (Jak. 3: 9). Paulus fortæller os i sit Brev til Filippenserne, at Jesus Kristus er »i Guds Skikkelse«. (Fil. 2: 5—6).

Gud besidder de samme Evner, som organiserede, intelligente Væsener, nemlig Evnen til at se, høre og tale. (Se 1. Mose Bog 21: 17; 5. Mose Bog 9: 10; 1. Joh. 4: 8).

Kristi personlige Mission her paa Jorden giver os det mest bestemte og tilfredsstillende Bevis for Gud Faderens virkelige Personlighed. Ved Fodselen var Jesus i Skikkelse og Udseende som alle andre Born. Da Vismændene kom med deres Gaver, hvad saa de? De saa et Barn med et menneskeligt Legeme. Og dog, hvad saa de? De saa — Guds Son, det selv samme Væsen, som var hos Gud i Begyndelsen, og som har hjulpet Gud med Verdens Skabelse.

Da dette Barn blev tolv Aar, diskuterede det Religionens og Filosofiens dybeste Spørgsmaal. Da disse kloge Lærere saa paa denne mærkværdige Person, saa de en Dreng, der i Udseende, Skikkelse og Bevægelse var akkurat som enhver anden Dreng. Da han voksede op til Manddoms Alder, tabte denne Dreng intet af sit menneskelige Udseende. Han lignede andre Mennesker saa meget, at Jøderne sagde om ham: »Er det ikke Tømrermandens Søn?« Hvad mente Jøderne? De mente, at Jesus kunde ikke være Guds Søn, fordi han tilhorte en Tomrers Familie og var i Skikkelse ligesom andre Mennesker.

Ejheller tabte han noget af denne menneskelige Skikkelse i Forandringen fra Dødelighed til Udødelighed. Efter sin Opstandelse, viste han sig i Huset, hvor Apostlene var. De troede,

han var en Aand; han forstod deres Tvivl, vendte sig om til dem og sagde: »Føl paa mig og se; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har.«

Denne Jesus, der som Barn saa ud som andre Børn, som Dreng lignede andre Drenge, som Mand var i Skikkelse som andre Mænd, og efter Opstandelsen havde et følbart Legeme af »Kød og Ben«, fo'r op til sin Fader i Himmelen.

En Dag, medens han endnu vandrede blandt Menneskene, sagde Filip til ham: »Vis os Faderen.« Jesus svarede: »Den, som har set mig, har set Faderen.« (Se Joh. 14: 9). Hvad mente Mesteren med dette? Han mente, at han var i Skikkelse, Størrelse og Udseende akkurat som sin Fader i Himmelen. Paulus, Hedningernes Apostel, forstod fuldstændig denne Sandhed, thi han skrev om det i Brevet til Hebræerne. (Se Hebr. 1: 3).

Himmelens og Jordens Skaber, vor evige Fader, er en følbar Personlighed. Han er i Udseende Jesu Kristi »udtrykte Billede« og Lignelse.

Men nogle vil sige: »Erklærer ikke Skrifterne udtrykkelig, at Gud er en Aand?« Jo, Bibelen siger saaledes. Men hvad betyder Skriftstedet? Betyder det, at han er uden Skikkelse? Aldeles ikke. Aanden har Skikkelse. Vi kan med Sandhed sige: »Mennesket er en Aand.« Men saadan en Udtalelse vilde ikke betyde, at Mennesket er uden et Legeme. Ejheller betyder Skriftstedet »Gud er en Aand«, at Gud er uden et Legeme.

Men, siger en anden, hvorledes skal vi forstaa Davids Udtalelse: »Reder jeg Leje i Dødsriget, se, da er du der!« (Salme 139: 8). Beviser det ikke, at Gud er allesteds nærværende? En ligefrem Lignelse vil hjælpe os at svare paa dette. Præsident Herbert Hoover er ved sin Indflydelse og Myndighed nærværende paa den samme Tid i enhver Del af de Forenede Stater. Men personlig er de Forenede Staters Præsident kun et Sted ad Gangen. Gud er i Virkeligheden allesteds nærværende ved og igennem sin Aands Indflydelse og Magt. Men Gud, en herliggjort Personlighed, er kun paa et Sted ad Gangen.

Den sande Gud er en herliggjort, majestætisk Personlighed, i hvis virkelige Skikkelse og Lignelse vi blev skabt. Han har et Legeme af Kød og Ben, lige saa følbart som det, Mennesket besidder. Han er vor Alvise Fader, Fader til vore udødelige Aander. Vi er i Sandhed hans Børn. Vi kom fra hans hellige

Nærværelse. Gennem vor vedblivende Retfærdighed og Renhed skal vi faa Tilladelse til at vende tilbage til hans hellige Opholdssted.

Paa Grund af dette Slægtskab med ham, aabenbaret til os gennem Evangeliets Gengivelse, kan vi stole paa ham med den samme urokkelige Tro, som et Barn har for dets jordiske Forældre. Vi kan betro os ubetinget til ham, gennem hans hellige Aand, i Bøn og Tilbedelse.

De smukke og bløde Ord i Fadervor: — »Fader vor, du som er i Himmelen«, er virkelig sande. Han er i Sandhed vor himmelske Fader. Helligt vorde hans store og velsignede Navn.

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENING

Valgsproget 1930.

Vi stræber efter en større Paaskønnelse af vort Jubilæums-Aar ved at søge efter andres gode Sider.

Kredslærerindernes Lektie for Februar.

En bedre Forstaaelse imellem hverandre.

Som Sidste Dages Hellige burde vi til enhver Tid leve saaledes, at en god Forstaaelse kan herske iblandt os.

Lever de Hellige ikke i god Forstaaelse med hverandre?

Evangeliets Aand er Kærlighed og Enighed. »Der er Skønhed her paa Jord i et kærligt Hjem.« Lad den samme Aand herske i hele Grenen, Distriktet og Missionen.

Visdomsordet.

LEKTIE FOR 1. MØDE I FEBRUAR.

Timelig Frelse.

Det er ikke Meningen, at vi skal omhandle alle Enkeltheder i Visdomsordet, men lægge Eftertryk paa de Ting, vi tiltrænger i Dag for menneskelig Forbedring. Inden vi begynder, kunde det være interessant at bemærke de Omstændigheder, under hvilke denne Sundheds-Lov blev givet til Profeten Joseph Smith.

Lige efter, at Kirken blev oprettet, og medens de Hellige bestræbte sig paa at forstaa og efterleve de nye frelsende Prin-

cipper, var der særlig Trang til Instruktioner angaaende legemlig Renhed, saa at Evangeliet i dets Fylde kunde efterleves. Med dette Formaal for Øje gav Herren Kirkens Profet en Aabenbaring, kaldet »Visdomsordet«, den 27. Februar 1833.

Brigham Young fortæller os, at de ledende Brødre plejede at forsamles i en lille Stue i Profeten Josephs Hus, for at modtage Raad og Instruktioner. Som Skikken var den Gang, brugte nogle af disse Mænd Tobak paa forskellige Maader, og Stuen var tit fyldt med Tobaksrøg. Profeten mente ikke, at dette var rigtigt, og søgte Herren for at faa Vished i Sagen og modtog denne Aabenbaring.

Der er vistnok ingen Aabenbaring i Pagtens Bog, som er mere omtalt end netop denne, og der er sikkert ingen mere bekræftet af Videnskaben end denne. Visdomsordet kom frem med disse sunde Regler længe før Videnskaben. Og Videnskabsmænd har senere godkendt Sandhederne i denne Aabenbaring, der bevidner, at Joseph Smith talede ved guddommelig Inspiration.

Raad eller Befaling? Der er nogle, ogsaa i vor Tid, som tvivler om, at Visdomsordet nogensinde var givet som en Befaling. Til de, der annammer guddommelig Vejledning, vil ethvert Ord, givet »ved Aabenbaring, der fremviser Guds Orden og Vilje angaaende de Helliges timelige Frelse«, blive anerkendt som en Befaling. Endvidere, Profeten Brigham Young og mange andre har tydeligt sagt, at Lydighed til denne Lov kræves af alle, »som ere, eller kunne kaldes Hellige«, og det er »afpasset efter de Svages Forfatning, ja de Allersvageste blandt alle de Hellige«.

Timelig mod aandelig. Der er ogsaa nogle, som paastaar, at Kirken kun skulde beherske aandelige Affærer. Men timelig Frelse og aandelig Genløsning er knyttede saa tæt sammen, at de ikke kan adskilles.

Brigham Young sagde, at hver Gang Evangeliet har været paa Jorden, har Gud regeret sit Folk i saavel timelige som aandelige Ting, og hver Gang han skænkede en Mand aandelig Myndighed, fik han ogsaa timelig Magt til en vis Grad.

Belønning og Velsignelse. For trofast Udførelse af oprigtigt Arbejde vil vi altid faa en sikker og umiddelbar Belønning. Men for de, som adlyde denne Lov (Visdomsordet), har Herren lovet en speciel Velsignelse. For nidkær Iagttagelse af Lærdommene i denne Aabenbaring har Herren lovet os: Sundhed, Kundskab og Styrke.

Hvis de Sidste Dages Hellige vil adlyde denne Lov, vil de

være i Stand til at modstaa Sygdom, være sunde og raske, deres Legemer vil blive stærke, deres Efterkommere vil blive kraftige og vil ære dem. Og Zion vil vokse og trives.

SPØRGSMAAL OG PROBLEMER.

1. Profeten mente, at Mænd, som var bemyndigede Tjenere i Guds Kirke, skulde være legemlig rene, saavel i Tanker som i Gerninger. Hvad er Deres Mening med Hensyn til dette? Hvordan ser andre Kirkesamfund paa denne Sag?
2. Hvorfor fik vore Dages Israel Visdomsordet? Beviser denne Aabenbaring noget?
3. Har moderne Videnskab godkendt eller bortforklaret nogle af de Sandheder, som er lært i denne Aabenbaring, der blev givet til Verden for ca. 100 Aar siden? (Forklar og diskuter).
4. Er De villig til at modtage Deres himmelske Faders Raad som en direkte Befaling? (Diskuter dette).
5. Hvorfor tror De, det er nodvendigt, at vi studerer Lovene angaaende Menneskets timelige eller fysiske Tilstand? Hvad opnaar vi derved?
6. Hvilken af de Forjættelser, som vor himmelske Fader har lovet, for at adlyde denne timelige Lov, anser De for at være den største?

Bevis for Guddommeligheden af Mormons Bog.

LEKTIE FOR 2. MØDE I FEBRUAR

Det nye Vidne om, at Gud er vor Fader.

En berømt Skribent, agtet i den kristne Verden, har i en nylig udgivet Bog skrevet:

»Hvis et Pergament, saa stort som et Blad fra en almindelig Bog, blev fundet i en ægyptisk Grav, og hvorpaa der stod 50 Ord, der visselig var talet af Jesus, vilde saadan en Udtalelse betyde mere end alle de Bøger, som har været udgivet siden det første Aarhundrede. Hvis et ægte Billede af Herren kunde blive udgravet fra en Katakomb, og Verden kunde se med egne Øjne, hvordan han saa ud, det gjorde ikke noget, om Farverne var utydelige og Tegningen ujævn, det Billede vilde straks faa en fornem Plads blandt Kunstens Skatte!

»Hvis det er sandt, og jeg synes, der ingen Tvivl kan være om det, hvor værdifuld er ikke hele denne Bog, Mormons Bog! Den indeholder ikke blot 50, men flere Hundrede Ord,

som er talet af Jesus! Ogsaa en Beretning om Guds Handlemaade med Folket, der beboede den vestlige Halvkugle, fra Babels Taarnet til det fjerde Aarhundrede efter Kristus. I denne Bog findes ogsaa Aabenbaringer, som Herren gav til disse Mennesker, samt Engle-Budskab, sendt direkte til dem fra Guds Nærværelse; Instruktioner, Formaninger og Advarsler, givet gennem inspirerede Mænd og tilsidst Beretningen om Frelserens Besøg hos dem. Hvor ubetydelige er Opdagelserne i Ægypten, Oldtidens Babylon, Palæstina og andre Steder, i Forhold til dette nye Vidne fra den vestlige Verden! .... Røsten af Monumenterne i Østen er svage som Vidner om Bibelens Paalidelighed og Troværdighed og det sande Evangelium i Forhold til det Vidnesbyrd, vi fandt i Mormons Bog — Røsten af svundne Nationer, der bevidner Sandheden om Gud og Jesu Kristi Evangelium, gennem deres Optegnelser — en Røst, tilstrækkelig til at overvælde Vantro og gøre Troens Grundvold sikker for evig Tid! Dette var Hovedhensigten med at nedskrive, opbevare og endelig frembringe disse nephitiske Optegnelser til Verden.« — (H. B. Roberts).

Der maa være en Aarsag til, hvorfor disse Optegnelser, som er nævnte af Ezekiel og andre, er gjorte og fremkomne til os i vor Tid; der er sikkerlig en Hensigt med at frembringe disse to Optegnelser til Menneskene, én gennem Juda Hus og én gennem Ephraims Hus. For Tiden befinder Verden sig imellem Tro og Vantro, ikke blot angaaende Bibelen eller Kristi sande Lærdomme, men den mangler ogsaa Tro paa selve Kristus, Gud den evige Fader, og alt angaaende Guddommen. Derfor er det nødvendigt, at saadan en Støtte, som Mormons Bog, skulde fremkomme. Hvis vi undersøger Optegnelsen og begynder med Titel-Bladet, finder vi Aarsagen.

1) For at vise de Overblevne af Israels Hus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre; 2) og for at de maa kunne kende Herrens Pagter, at de ikke er forskudte til evig Tid; 3) at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk. I det sidste Punkt arbejder Bogen sammen med Bibelen, akkurat som Profeten Ezekiel forudsagde (Ez. 37: 17, 17), at de to Optegnelser skulde blive »eet« i Hænderne paa hele Israel.

Ved at undersøge Mormons Bog, finder vi, at den er taget fra fire Samlinger af Plader, nemlig:

»1. *Nephis Plader,* hvoraf der, som Bogens Tekst tydelig siger, var to Slags, — a) de større Plader — b) de mindre Pla-

der. De førstnævnte omhandlede Folkets verdslige Historie, medens de mindre indeholdt Optegnelser angaaende deres Gudsdyrkelse m. m.

»2. *Mormons Plader* indeholder en Forkortelse af Nephis Plader, skrevet af Mormon, tillige med Bemærkninger og Historiens Fortsættelse af Mormon selv, og med videre Tilføjelser af Moroni, Mormons Søn.

»3. *Labans Messingplader*, hentede fra Jerusalem af Lehis Folk, indeholder hebræiske Optegnelser og Slægtregistre, der delvis findes flere Steder i de nephitiske Optegnelser.«

De fire Afdelinger er i Korthed følgende:

I.	Direkte Oversættelse fra Nephis mindre Plader er udført af ni Skrivere (Størstedelen af to)	157 Sider
II.	Mormons Forkortelse af de forskellige Bøger, skrevet paa Nephis større Plader	$390^{1}/_{2}$ Sider
III.	Mormons personlige Beretning om Begivenheder, der skete i hans egne Dage	$14^{1}/_{2}$ Sider
IV.	Moronis Skrivelser — Fuldførelse af sin Faders Optegnelse, Forkortelse af Jarediternes Historie og hans egen Bog, kaldet Moronis Bog	61 Sider
	Ialt	623 Sider

»Der er ialt elleve Skribenter i Mormons Bog, af hvilke fire skriver den ovrige Del; disse er Forste Nephi, Jakob, Mormon og Moroni. Af disse fire skriver Mormon Størstedelen.«

Historien, hvorom denne Optegnelse fortæller, er skrevet fra Tid til anden af Guds inspirerede Profeter, for Størstedelen om tre forskellige Folk, kendte som Jarediterne, Nephiterne og Mulekiterne. Fordi Jarediterne var retfærdige, blev de af Herren ført til det amerikanske Fastland paa den Tid, da Babelstaarnet byggedes, og Herren forvirrede Folkets Tungemaal. Der voksede de til et velstaaende og mægtigt Folk. Guds Profeter kom iblandt dem, og naar de lyttede til disse retfærdige Mænd, havde de Fred og Fremgang; men da de forkastede Herrens Raad, blev de udryddede ved Krig. Der var kun én Mand tilbage, da denne Oldtidens Civilisation og Jarediternes Optegnelser bleve opdagede af Nephiterne, et senere Folk.

»Lehiterne« eller de to Racer, der nedstammede fra Lehi, en hebræisk Profet, blev adskilte i to Folk, kendt som Nephiter og Lamaniter. Den »nephitiske« Optegnelse, eller den

største Del af Mormons Bog, er Beretningen om disse to Folk, som nephitiske Skrivere optegnede den, og som blev forkortet, tillige med andre Optegnelser, af Mormon og Moroni, den sidste nephitiske Profet. Lehis Folk forlod Jerusalem ca. 600 f. Kr., ifølge Herrens Befaling, og kom til det vestlige Fastland over en asiatisk Rute. »Labans Messingplader«, som de havde med, var Optegnelser med gammel hebræisk Skrift, de indeholdt de fem Mose Bøger og deres eget Slægtregister, som gik i Arv til deres Efterkommere fra Slægt til Slægt. Deres Vandringer, religiøse og verdslige Liv, fredelige Fremgang og ødelæggende Krige hos dette Folk blev optegnede af Herrens Profeter, som boede iblandt dem. Jesu Kristi Evangelium i dets Fylde og en Beretning om Kristi Besøg hos dem efter hans Opstandelse er ligeledes optegnet deri.

Mulekiterne, et Folk, der forlod Jerusalem umiddelbart efter Byens Ødelæggelse og det babyloniske Fangenskab, kom til det vestlige Fastland og grundlagde Staden Zarahemla. De blev opdaget der af Nephiterne, der blandede sig med dem og modtog verdslig og religiøs Undervisning fra dem samt en Regeringsform.

Med andre Ord, Mormons Bog er en sandfærdig Beretning om Guds Handlemaade med sine Børn paa det amerikanske Fastland. Saalænge de adlød hans Befalinger, blev de rigelig velsignede, og der udviklede sig en høj Grad af Civilisation iblandt dem. Men da Ugudeligheden herskede hos dem, og de fornægtede Guds Formaninger, fik de Lov til at fuldende derens egen Ødelæggelse. Ligesom Jarediterne, førte Nephiterne tilsidst en frygtelig Kamp med deres Brødre, Lamaniterne, og blev tilintetgjort.

Under den sidste store Strid om Overherredømmet gemte Guds Profeter, Mormon, og senere hans Søn Moroni, Optegnelserne; thi Ødelæggelsen var saa grusom, at ingenting paa Jorden var sikker. Og der, i Kumorahs Høj (af Jarediterne kaldet Ramah) forblev Optegnelserne, sikkerlig gemt i Herren, indtil Joseph Smith, de sidste Dages store Profet, modtog dem af Engelen Moronis Haand og oversatte dem til Verden »ved Guds Gave og Kraft« — et nyt Vidne til Verden om, at Gud er vor Fader, og at Jesus Kristus er hans Søn.

SPØRGSMAAL OG PROBLEMER.

1. Har vi Mormons Bog behov i Dag? Indeholder den nogle af Kristi Ord? Hvor findes de?
2. Hvilken Grund giver Mormons Bog for sin Eksistens? Paa

hvilken Maade bekræfter de forskellige Vidners Vidnesbyrd denne Paastand?
3. Hvoraf bestaar Mormons Bog? Hvorfor skal vi kende Mormons Bog?
4. Fortæl med Deres egne Ord Historien om de forskellige Oldtids Civilisationer paa det amerikanske Fastland.
5. Hvorfor blev Optegnelserne gemt? Hvad var deres timelige eller materielle Værdi? Hvad var deres aandelige Værdi?
6. Paa hvilken Maade har Optegnelserne retfærdiggjort deres Opbevarelse? Hvorledes bevidner Mormons Bog til os, at Gud er vor Fader? Giv Deres eget Vidnesbyrd angaaende dette.

Kvindernes Rolle i Kirken.

LEKTIE FOR 3. MØDE I FEBRUAR.

Kirtland-Begivenheder.

»Mormonerne« er fremragende Pionérer. De banede Vejen i New York og i Ohio; de byggede det første Nutids-Tempel i Kirtland; de banede Vejen for Jesu Kristi Evangeliums Gengivelse.

I Oktober 1830 blev Parley P. Pratt og tre andre Ældster kaldet gennem Aabenbaring (se Pagt. Bog 32. Kap.) til at gaa paa Mission blandt Lamaniterne eller de amerikanske Indianere, som i Overensstemmelse med Mormons Bog er en Gren af Israels Hus.

Før denne Tid var Parley P. Pratt en campbellistisk Prædikant, hvilken Sekt havde sit Hovedkvarter i Kirtland, Ohio. I August 1830 forlod han Kirtland og rejste mod Østen, hvor det var hans Hensigt at ofre sit Liv i Herrens Tjeneste. Paa Rejsen hørte han Profetens Lærdomme og annammede Evangeliet. Efter at han var bleven døbt, rejste han paa den ovenfor omtalte Mission til Lamaniterne. Da han kom til Kirtland, søgte han straks en Samtale med Sidney Rigdon, hans tidligere Lærer, og snart derefter annammede Mr. Rigdon og mange af hans Tilhængere Evangeliet. I omtrent tre Uger døbte Missionærerne 127 Personer, hvilket Antal snart voksede til et Tusind. Om Efteraaret 1830 besøgte Sidney Rigdon og Edward Partridge Profeten i Fayette, New York, for at melde Grenens Tilstand i Kirtland. Denne Rapport bekræftede Profetens Følelse, at i den store vestlige Del af Amerika laa Kirkens fremtidige Skæbne; og, styrket ved Mis-

sionærernes Fremgang i Kirtland, blev den første direkte Aabenbaring om Israels Indsamling givet (Pagt. Bog 37. Kap.), hvori de Hellige blev befalet at »samle sig tilsammen i Ohio«. Som Følge deraf blev Kirtland, Ohio, det første Samlingssted for de Hellige; og snart svulmede den lille By op til en Stad. Udvandringen fra New York begyndte tidligt i 1831.

Mange heroiske Kvinder samlede sig i Kirtland i denne begivenhedsfulde Periode.

Medens Profeten og hans Fader rejste i Forvejen for at forberede en Plads til Familien, ledte Lucy Mack Smith med forbavsende Dygtighed et Selskab paa 80 Sjæle fra New York. I Waterloo blev hun nødt til at søge Logi for nogle syge Damer i Selskabet. Ejerinden af det Hjem, hun henvendte sig til, var en »venlig gammel Dame, næsten 70 Aar«. Hun fortalte hende, de var Mormoner.

»Mormoner«, ytrede hun gemytlig, »hvad er det for noget? Jeg har aldrig hørt dem omtale før.«

»Jeg fortalte hende, at denne Kirke var fremkommen ved en Profets Medvirkning, og at jeg var Moderen til denne Profet.«

»Hvad behager?« sagde hun, »en Profet i disse Dage. Nu har jeg aldrig i mit Liv kendt Mage; hvis De vil komme ind til mig, skal jeg skaffe Plads til Deres Søstre og deres Børn, men De skal komme og blive hos mig og tale med mig om denne Profet.«

»Vi fik snart en Samtale i Gang, og jeg forklarede hende, saa tydeligt jeg kunde, Evangeliets Principper. Min Samtale med hende varede til Klokken var over 2 om Natten, hvorefter vi atter begav os ned til Baaden.«

Da de skulde ombord i Baaden ved Buffalo, raabte en Mand ved Havnen: »Er Mormons Bog sand?« Moder Smith bar et kraftigt Vidnesbyrd:

»Denne Bog blev frembragt ved Guds Kraft og oversat ved den Helligaands Gave. . . . . Thi jeg bevidner, at Gud har aabenbaret sig til Mennesker i disse sidste Dage og udrakt sin Haand, for at samle sit Folk. . . .«

Vi kan ikke sige for meget om hendes Tro, Nidkærhed og utrættelige Kærligheds-Arbejde igennem Forfølgelserne, lige indtil Alderdom og Sorg fældede hende.

Mary Ann Angell blev født den 8. Juni 1803 i Seneca, New York. I Providence, Rhode Island, hvortil hendes Familie var flyttet, blev hun Søndagsskole-Lærerinde i den »Free-Will

Baptist« Kirke. I denne Stilling havde hun Anledning til at studere Bibelens Profetier, og med Tillid forventede hun deres Opfyldelse. Var det ikke en udmærket Maade at forberede hende paa for det gengivne Evangelium? Hendes Tro forstærkede hendes Karakter, og hun besluttede ikke at gifte sig, før hun traf »en Mand af Gud«, sammen med hvem hun kunde tilbringe sit Liv i Mesterens Tjeneste. Som vi skal se, var »en Mand af Gud« forhaanden. Mary havde faaet fat i en Mormons Bog, og, efter at hun havde læst den med Bøn til Gud, blev hun overbevist om, at den var en hellig Optegnelse. Snart derefter var hun paa Besøg i New York, hvor hun blev døbt.

Mary tog alene af Sted til Kirtland i 1832 for at være hos de Hellige, hun ankom der cirka et Aar før, Brigham Young og Heber C. Kimball kom med deres Familier. For et Øjeblik forlader vi hende for her at omtale en af vore andre Ledere.

Imidlertid hører vi i Mendon, New York, gennem Missionærernes Virksomhed først om Vilate Murray Kimball, en af Kirkens tidligere udødelige Heltinder, og Hustru til den fremragende Missionær Heber C. Kimball. Brigham Young og Familie boede nærved. Disse to Familier hørte Evangeliet samtidigt. Brigham blev døbt den 14. April 1832 og Heber den næste Dag, hvilken Begivenhed knyttede Venskabet mellem disse to Mænd sammen for evig Tid. Vilate Kimball, Hebers Hustru, annammede Evangeliet 14 Dage senere.

Søster Kimball var en Kvinde af stor Skønhed og Dannelse, en værdig Mage til en Mand som Heber C. Kimball, og han respekterede og elskede hende som saadan. Denne heroiske Kvinde var forudvidende om Evangeliets Gengivelse; og det var, som om hun var forudbeskikket til et Liv i Kirkens Tjeneste.

Om Natten den 22. September 1827 blev hun, tilligemed sin Mand og andre, Vidne til en herlig Aabenbaring. Hun saa en Hærskare af aandelige Soldater marchere over Himmelen. Hæren marcherede i fuldkommen Orden til den vestlige Synslinie, hvor en Kamp foregik. Hun hørte deres Skridt og Vaabenklang. Hun saa deres Ansigter. Trælbunden lyttede hun til Kampens Støj. Hun siger: »Ingen aner vore Følelser, da vi saa denne aandelige Hærskare lige saa tydelig som nogen kødelig Hær«.

»Efter at vi var blevet kendt med »Mormonismen«, erfarede vi, at dette foregik den samme Aften, som Joseph Smith modtog Mormons Bogs Optegnelser fra Engelen Moroni.«

John Young fortalte Vilate, at det var et Tegn paa Menneskesønnens Tilkomst.

I September 1832 døde Brigham Youngs Hustru, hvorefter han boede hos Broder Kimball, hvis Hustru passede hans to Børn. De boede som én Familie indtil 1833.

Resultatet blev, at Mary Ann Angell hørte Brigham Young tale i Kirtland. Hun havde fundet sin »Mand af Gud«; og han havde i Sandhed fundet en hellig Moder til sine Børn. De blev viet den 18. Februar 1834.

Trofast til sin Overbevisning blev Mary en stor Støtte for Kirken. Bitre Forfølgelser begyndte at gøre sig gældende, de Hellige i Kirtland og Missouri lider megen Overlast. Brigham Young blev kaldet til med »Zions Camp« i 1834 at beskytte de Hellige i Missouri mod Pøbelen, og lige efter, at han kom tilbage, fik Mary sin første Søn. Brigham rejste derefter ud paa to Missioner, og i 1837 blev han af Pøbelen uddrevet fra Kirtland med Fare for sit Liv, fordi han gentog Erklæringen, at Joseph Smith var en Guds Profet.

Pøbelen undersøgte tit Marys Hjem for at finde hendes Mand. Saaledes var denne fortræffelige Kvinde alene om at kæmpe gennem denne anstrængende Periode; men hun holdt sig urokkelig til Evangeliets Principper, og hendes Tro fortrøstede hende.

Midt i disse yderliggaaende Forfølgelser byggede de Hellige Templet i Kirtland, Grundstenen blev lagt i 1833. Disse ædle Pionér-Kvinder assisterede dette heroiske Arbejde paa alle mulige Maader. En Dag, da Søstrene Young og Kimball og andre havde travlt med at lave Portierer til Templet, kom Profeten ind.

»Naa, Søstre,« bemærkede Joseph, »I er altid behjælpelige. Søstrene er altid først i alt godt Arbejde. Marie var først til Graven, da Jesus opstod; og Søstrene er nu først til at arbejde paa den indre Del af Templet.«

Kan De begribe Billedet af de Dage i Kirtland? De trofaste Medlemmer af Kristi Kirke ved at bygge Herren et Tempel. Mænd og Kvinder arbejdede Side om Side for at gøre Herrens Hus færdigt, saa at de kunde tilbede ham paa den Maade, som var aabenbaret til dem.

Forestil Dem en Pionér-Hustru. Omendskønt hun levede i primitive Omgivelser og opofrede meget for at hjælpe til med at bygge denne Bygning, opretholdt hun sin ophøjede Levemaade og fandt Tid til at forbedre sig ved at overvære belærende Forsamlinger. Hun havde en sejrende Tro.

I 1837, da Parley P. Pratt besøgte Toronto, Canada, fandt han flere rettænkende Sjæle forberedte til at annamme Sandheden. Blandt de, der straks annammede hans Budskab, var Mary Fielding, en ung Kvinde af ægte Værdi, der var emigreret fra England, tre Aar før og derved blev et af de første engelske Medlemmer i Kirken. Kort efter, at hun var døbt, kom hun til Kirtland, hvor hun i November giftede sig med Hyrum Smith, hvis første Hustru var død. Hyrum var Profetens næstældste Broder og efterfulgte senere Joseph Smith senior som præsiderende Patriark i Israel. Han var Profetens standhaftige Støtte lige til Døden, thi de var Broder-Martyrer for Sandhedens Sag.

Mary Fielding Smith boede i Kirtland paa den Tid, da apostatisk Had fortonede sig mørkt mod de Hellige. I disse mørke Dage bragte hun Fred og Glæde til sine bedrøvede Søskende. Hun var en venlig, moderlig Kvinde, overlegen i Væsen, men altid mild. Gennem de lange tvungne Perioder af hendes Mands Fraværelse sørgede hun tappert for hans fem moderløse Børn, som om de var hendes egne, og modstod denne Periode af Pøbel-Herredømme med udholdende Sjælsstyrke. Dette Uddrag af et Brev til hendes Søster Mercy viser hendes Mod og Optimisme:

»Uden Tvivl har du mange Prøvelser, men jeg er tilbøjelig til at tro, at du knap har saa meget at udholde som jeg. Men ikke desmindre, Herren kender vore Hensigter og vil støtte os og give os Mod og Styrke for Dagen, hvis vi vil stole paa ham og hengive os i hans Tjeneste. Jeg takker min himmelske Fader for den Fryd og Fred, jeg nyder, midt i al denne Forvirring, Forlegenhed og Djævelens Rasen mod Guds Værk. . . . . Jeg føler mig overbevist om, at det er gennem Lidelser vi bliver fuldkomne, og jeg har fundet, at disse Ting paavirker mig til at holde mig nærmere til Herren, saa at Lidelser er bleven til en stor Velsignelse for mig . . . . men jeg frygter for Kirtland. Gid vi som et Folk kan staa trofast, thi det er vort eneste Haab, og alt vi har at stole paa.«

I de følgende Aar blev enhver Egenskab i hendes Karakter og Sjæl prøvet. Hendes første Barn blev født, medens hendes Mand var i Fængsel; hun blev en Martyrs Enke. Men midt i al denne Modgang voksede hun stærk for Sandhedens Sag. Hendes Belønning var stor, thi hun blev Moder til en af Israels største Ledere, der senere blev Kirkens sjette Præsident, Joseph Fielding Smith.

Disse var farefulde Tider i Kirtland, Pøbelen rasede mod Profeten og hans Folk. Nogle af de Hellige blev svage i Troen og faldt fra. Og endelig blev Joseph og hans trofaste Skare uddrevet og maatte flygte til Missouri.

SPØRGSMAAL OG PROBLEMER.

1. Sammenbind Lucy Smiths Vidnesbyrd om Mormons Bog med den første Mission til Lamaniterne og den første direkte Aabenbaring om Israels Indsamling.
2. Hvorfor var Mary Angell en ædel Kvinde?
3. Hvordan blev Vilate Kimball forudvidende om Evangeliets Gengivelse? Og hvorfor?
4. Paa hvilken Maade hjalp Kvinderne til med at bygge Templet i Kirtland?
5. Hvad skulde Templet være, naar det blev færdigt?
6. Hvilket Indtryk faar De af Livet i Kirtland i tidligere Dage?
7. Forklar det, som Mary Fielding Smith sagde, om at blive fuldkommen gennem Lidelser.
8. Hvorfor blev de trofaste Hellige uddrevet fra Kirtland?
9. Slut med Salmen »Guds Aand som en Ild —« (denne Salme blev skrevet for Indvielsen af Templet i Kirtland).

UNGSDOMSFORENINGERNE

Valgsproget 1929—30.

I dette Jubilæums-Aar stræber vi efter den mest fuldkomne Udvikling gennem personlig Renhed og Lydighed mod alle de Sidste Dages Helliges Idealer.

*

M-Mændene.

VIDENSKABENS HELTE — COPERNICUS.

Copernicus er et godt Eksempel paa, hvorledes en Mand, endskønt han ikke var særlig begavet, dog igennem sine Studier har givet Menneskene nogle af de vigtigste Opdagelser. Han kan vel ikke sammenlignes med Newton, som levede et Aarhundrede senere, ejheller med de Videnskabsmænd, som levede tidligere, men hans livslange Forsog lærte ham, at den

gamle »Ptolemæos« Idé angaaende Sol-Systemerne var forkert.

Copernicus var født i Thorn i det preussiske Polen i Aaret 1473, hans rigtige Navn var Nicolas Copernik, han boede hos en Onkel Lucas, som var Biskop i den engelske Kirke. Aaret før Columbus opdagede Amerika, var den unge Mand gammel nok til at blive optaget paa Cracon Universitetet, han studerede Matematik og modtog senere Doktorgraden i gejstlig Ret og Medicin. Han studerede tillige til Præst.

Vi kender ikke meget til hans Liv, men véd, at han for en Tid var assisterende Professor ved Cracon Universitetet, og senere studerede han Matematik i Bologna.

I Aaret 1500 holdt han Foredrag om Matematik og Astronomi i Rom og saa for første Gang en Maaneformørkelse. Det paafølgende Aar gik han i Kloster som Munk og begyndte at studere Medicin.

Efter hans Hjemkomst blev han udvalgt som Kapelan og boede i Frauenburg. Resten af sit Liv levede han meget stille og tilbagetrukken, og kun en Gang gjorde han sig bemærket, idet han udgav en Rapport om Landets Mønt.

Der er ikke noget ualmindeligt i hans Liv, han var en gudfrygtig og stræbsom Student, der vandt mange Tilhængere, som han underviste i sine Teorier. Han udarbejdede mange Tabeller og Kort over Himmellegemernes Bevægelser og forsøgte at forbedre »Ptolemæos« Systemet, som var antaget af alle Mennesker i den Tidsperiode. Dette System forklarede, at Jorden var et Centrum, som stod stille, og alle andre Himmellegemer bevægede sig omkring dette Centrum (Jorden). Copernicus lærte gennem sine Undersøgelser, at Solen var den Planet, som alle Himmellegemer bevægede sig omkring, og at Jorden, som et af disse, ikke stod stille, men bevægede sig om Solen.

I vore Dage kan vi vel ikke se, hvorledes disse Ting, som Copernicus gav til Verden, kunde have saa megen Indvirkning paa Menneskene. Men vi har alle læst om den Forfølgelse, som efterfulgte. Og omendskønt Copernicus ikke levede længe nok til selv at føle disse Forfølgelser, har vi sikkert alle læst om, hvorledes hans Efterfølgere maatte lide, fordi de holdt fast ved hans Teorier.

Efter 36 Aars Undersøgelser og Studier skrev han sit Livs Arbejde, hvilket Arbejde han indviede til Paven. En af Kardinalerne betalte for Publiceringen af dette, men et

Eksemplar kom først i Copernicus' Hænder nogle Timer før han døde, men han døde glad og tilfreds over at vide, at hans Livs Opgave var bleven til Virkelighed.

Bogen var antaget af Katholikerne, men ikke af Protestanterne. Martin Luther sagde, at en Mand, der kunde skrive saaledes, var dum, og skrev imod den hellige Skrift. Senere var det ikke alene Protestanter, men ogsaa Katholiker, der forfulgte dem, som hyldede Copernicus' Lærdomme.

Copernicus lærte i Korthed, at Solen var det Himmellegeme, som stod stille, medens Jorden og alle andre Planeter bevægede sig omkring den. Mod og en stærk Karakter var nødvendig for at bekæmpe Aarhundreders Traditioner og fremkomme med en saadan Revolutionsteori.

SPØRGSMAAL OG PROBLEMER.

1. Hvad er Forskellen imellem Copernicus' og Ptolemæos' Systemer?
2. Hvorfor er denne Opdagelse betragtet som Begyndelsen til en ny Periode i Videnskaben?
3. Hvilket var det mest vigtige: Sandheden, som var opdaget, eller Metoden, hvorved den blev opdaget?
4. Hvorledes opdagede Copernicus denne Sandhed? Hvad var den naturlige Metode i den Periode?
5. Hvorfor forfulgte Kirken de, som troede paa Copernicus' Lærdomme?
6. Kirkelige Lærdomme er undertiden forandret af Videnskaben. Er sand Religion forandret?
7. Hvor mange Forandringer af Kirkelærdomme kan De nævne siden Columbus? Tror De, disse Forandringer har gjort sand Religion stærkere, eller er den bleven svækket?

DEN DANSKE MISSION.

KØBENHAVNS GREN.

Spejderne i Københavns Gren havde, under Ledelse af Tropfører Figat H. Breum, en vellykket 2 Dages Julelejr i Helsingor, hvor de blev beværtet paa det bedste af Søstrene Jensen. Spejderne fik Lejlighed til at bese Kronborg, Marienlyst og Hamlets Grav, samt tillige en meget smuk og ejendommelig Kirke. De overnattede paa et Sted, som hedder »Hol-

landske Mølle«, hvor de ogsaa laa i Paaskelejr. Sønnen paa dette Sted er Spejderchef i Helsingør og var som saadan interesseret i deres Foretagende. Spejderne er altid velkomne i Helsingør.

SØNDAGSSKOLEN

EMNER FOR $2^1/_2$ MINUTTERS TALER.

2. Februar: 1. Gengivelsen af det aaronske Præstedømme.
2. Gengivelsen af det melchisedekske Præstedømme.

9. Februar: Emnerne udvælges af Bestyrelsen.

16. Februar: Organisationen af Kirken.

26. Februar: Manifestationen i Kirtland Tempel.

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for Februar 1930.

Nadververs:

Ydmygt med Ærbødighed,
Forvisset om Guds Kærlighed,
Jeg tager nu af Vand og Brød,
Til Minde om min Frelsers Død.

Korlektie:

Pagtens Bog 4. Kap. 2. Vers:
Derfor ser til, o I, der indgaa i Guds Tjeneste, at I tjene ham af eders ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, at I kunne staa ulastelige for Gud paa den yderste Dag.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.